

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K.B.
z udziałem Gminy W.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej K.B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z 27 września 2023 r., II Ca 2959/22,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 września 2023 r. Sąd Okręgowy w Krakowie na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z 10 października 2022 r. w sprawie o zasiedzenie zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalił wniosek i stwierdził, że wnioskodawca i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie (pkt 1) oraz stwierdził, że wnioskodawca i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie (pkt 2).

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiódł wnioskodawca, zaskarżając je w całości. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a to art. 172 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 336 k.c. poprzez wyjaśnienie czy zgodnie z dyspozycją tych przepisów objęcie w posiadanie samoistne przez wnioskodawcę nieruchomości po wygaśnięciu umowy dzierżawy zawartej przez jego rodziców może prowadzić do nabycia własności przez zasiedzenia nieruchomości, czy też czynność ta z uwagi na okoliczności jej podjęcia skutkowałą objęciem w posiadanie zależne (tj. na zasadach takich jak jego rodzice) oraz skierowanie pisma przez wnioskodawcę w dniu 23 lutego 2012 r. do Starostwa Powiatowego w K. skutkowałą utratą posiadania samoistnego przez wnioskodawcę poprzez zwrócenie się do właściciela z ofertą dzierżawy nieruchomości, czy też czynność ta nie skutkowałą utratą cech posiadania samoistnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega,

co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Skarżący nie sprostął powinności wykazania przesłanki, na którą się powołał. Generalnie treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyraża jedynie ogólne powołanie się na przepisy art. 172 § 1 i 2 k.c. oraz art. 336 k.c., a te – zostały przez Sądy *meriti* zastosowane prawidłowo. Skarżący nie wymienił przy tym orzeczeń sądów powszechnych, które uwidocznilyby podniesiony problem dokonywania wykładni owych przepisów sprzecznej i odmiennej w tożsamych stanach faktycznych i prawnych, co prowadziłoby do funkcjonowania w obrocie prawnym jawnie niesprawiedliwych rozstrzygnięć.

Tymczasem, zapoznanie się z motywami pisemnymi ujawnionymi przez Sąd Okręgowy, pozwala na stwierdzenie, że prawidłowo Sąd odwoławczy rozważał okoliczności związane z kwestią rodzaju posiadania działki nr [...] przez wnioskodawcę, a także jego poprzedników prawnych. W świetle przytoczonych okoliczności faktycznych i interpretacji norm przepisów prawa materialnego, tj. art. 336 i n. k.c., nie budzi żadnych wątpliwości, że skarżący nie uwidoczniał zaimplementowania zmiany sposobu posiadania z zależnego na samoistny. Skarżący, mimo podejmowania uprawy roli, znajdującej się na przedmiotowej działce, dawał jasny wyraz temu, że liczy się z władaniem właścicielskim nieruchomości przez Gminę.

Sąd odwoławczy dogłębnie przeanalizował istotę sprawy i wyjaśnił, które zachowania skarżącego wykluczały przyznanie racji co do żądania zasiedzenia

opisanej nieruchomości. Oczywiście zrozumiałą jest emocjonalny związek z nieruchomością, którą uprawiali jeszcze jego rodzice. Niemniej, ów związek nie mógł wpłynąć na zmianę wniosków płynących z pełnej oceny działań wnioskodawcy. Ocena okoliczności przedstawiona przez Sąd Okręgowy uwzględniała, że wobec władającej nieruchomości Gminy skarżący podejmował takie działania, które świadczyły o świadomości posiadania na podstawie innego tytułu prawnego niż własność i które w istocie potwierdziły w toku postępowania rozpoznawczego brak pewności co do własnych uprawnień właścicielskich. Przyczyniło się to do wykluczenia możliwości potwierdzenia spełnienia przesłanki posiadania samoistnego nieruchomości objętej wnioskiem.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), zaś o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

[SOP]

[r.g.]